

Tapioca

Cinta Pons Domingo

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

*“Quan d'un cel blau del nord somriquin
núvols blancs i bufi el vent,
i els teus pulmons s'inflin com veles,
i el sol t'escupi raigs al front.
Quan els pit-rojos i les cadernereres,
els gaigs, les garses i els mussols
refilin a l'uníson una melodia
que tens al cor, potser comencis
a sospitar.”*

La Maria s'ha quedat encantada després de rellegir per enèsima vegada “El llarg viatge d'en Musso” i s'ha adormit amb un somriure plàcid, tapada fins dalt de manera que només li sobresurten els cabells embullats per damunt del nòrdic de dibuixos taronges i grocs. Cada cop que llegim aquest conte, un tros ella amb el seu lletreig vacil·lant i un tros jo, se'm fa un nus a la gola en la escena final i dic les últimes frases imitant la suposada veu del osset Musso per dissimular l'emoció i de pas fer-la somriure. Sens dubte també és el meu conte preferit; la història de la nena que perd el seu osset i les aventures que ell viu de continent en continent i de amo en amo fins retornar al cap dels anys a la seva propietària original convertida ja en una dona, em sembla una dolça metàfora del que és fer-se gran. I si al final el nostre cercle es tanqués de manera perfecta com per en Musso i la nena? Jo en tindria prou de saber que la Maria recordarà el nostre conte quan ja no em tingui a mi per llegir-se'l.

Apago la làmpada d'estrelles de colors i vaig a prendre'm l'últim descafeïnat del dia. Tanco la porta de la cuina per no destorbar el son de la meva filla i m'assec davant la tassa fumejant i el canal de notícies 24 hores. Penso que

no hauria de prendre cafè, no és bo per la meua migranya, però m'encanta sentir el soroll ronc de la Nespresso i la olor que s'escampa per la casa. Després de cremar-me la llengua amb el *Descaffeinato Intenso*, decideixo deixar-li uns minuts perquè baixi dels cent graus i surto a la terrassa.

Aquesta és una petita ciutat dins de la gran ciutat, una zona amb quatre torres gegantines on tots estem exposats a les mirades dels del davant i així ens hem convertit en experts en les vides alienes doncs la seva intimitat s'exposa a pocs metres de la nostra cara. A l'edifici d'enfront queden algunes vivendes il·luminades. Sempre m'ha cridat l'atenció com al capvespre s'abaixen les persianes i passen les nits tancats en un búnquer, o almenys això em sembla a mi per comparació amb les finestres obertes de la meua infantesa. Aquí a la ciutat no existeixen la foscor absoluta ni el silenci absolut; les llums i els sons baixen durant unes hores de intensitat però just quan sembla que la vida s'atura, tot torna a començar.

Tot i ser febrer, no fa gens de fred i la nit és lluminosa. Mirant endavant cap a les llums del port recordo quan ens vam traslladar a viure aquí, encara sense nens, i ens semblava sentir cada nit les campanades d'alguna església llunyana, fins que vam descobrir que era el soroll prosaic de les grues de descàrrega quan el vent les fa ballar i els ferros dringuen. En aquells primers anys ell i jo sortíem sovint a la terrassa, que ens semblava un luxe comparat amb el petit balcó de la part alta que havia estat el nostre refugi d'enamorats; drets i abraçats assaboríem el nostre recent estatus de burgesos acomodats mentre jo obrint els braços senyalava l'horitzó i declamava en to

transcendent “algun dia tot això serà nostre” i rèiem tots dos...

*“Quan recuperis tots els fragments
d'aquest naufragi que és la memòria,
d'aquests parracs ja no en direm corbates,
d'aquesta espelma ja no en direm llum.”*

Allà enmig del mar negre alguns petroliers esperen per entrar al port i més avall la llum groga de les faroles ressegueix la via de les mercaderies com un retolador brillant. De tant en tant passa algun tren ranquejant carregat de carbó, amb els vagons plens de pintades que li donen un aire de parc d'atraccions ambulants... El grinyolar dels trens a la nit, la pols negra per tot arreu i l'olor intens de la tapioca que descarreguen els vaixells són algunes de les sensacions lligades per sempre al nostre barri portuari. Al final un s'acostuma a tot, i l'olor de la tapioca que anys enrere em donava arcades ara s'ha convertit en el perfum de la nostra llar.

En diagonal meua veí fuma recolzat a la barana. Darrera seu s'intueix la llum intermitent d'un televisor i davant seu una columna de fum blanquinós s'enlaira lentament. Vista l'escena des de fora, la llum de la cuina encesa darrera meu em deu fer semblar una mare de deu o un sant emmarcat pel l'halo blanc del fluorescent. Ho he notat quan el veí ha girat el cap en la meua direcció i la columna de fum que naixia de la seva boca s'ha interromput uns instants. Allargo la mà en un gest instintiu de defensa i apago la llum amb un cop. Aleshores em sembla que el veí aixeca un braç en la meua direcció i diu alguna cosa, potser riu... Les seves paraules

es perden en la distància que separa el seu edifici del meu.

Torno a dintre. Amb la única llum de les notícies 24 hores de la televisió m'acabo la tassa de cafè amb dos glops llargs. La humitat de la nit m'ha calat i ara agraeixo aquesta escalfor. A la pantalla, sota les imatges dels cadàvers de la repressió siriana, passen els titulars anunciant que demà lluirà el sol a tot el país.

No tinc son. M'atanso als vidres i miro automàticament en diagonal. El veí ja no hi és i el seu requadre en l'edifici resta a les fosques. Penso que potser ja és hora d'anar a dormir, així que apago el televisor, em trec les sabates per no fer soroll i entro a l'habitació de la Maria per fer-li un petó com cada nit. Com cada nit, ella ronroneja com un gatet i al girar-se els seus cabells em fan pessigolles als llavis.

Tot i que ja han passat vuit mesos, encara intento aplaçar el moment de posar-me al llit. Allargo les hores fins que el cansament m'anestesia i aleshores m'ajec de cara a la paret intentant no palpar, no mirar, no notar el buit al meu costat. Les hores diürnes passen ràpid, però així que em poso al llit sembla que algú canviï la velocitat de la projecció i els minuts avancen lenta i dolorosament.

De sobte em sobresalta el so del intèrfon. Em quedo immòbil al mig del passadís i la son em fan dubtar de si el ring ha estat real o imaginari. Al cap d'uns segons el intèrfon insisteix. Corro de puntetes fins la porta, el despenjo i xiuxiuejo un "sí?" fluix i accelerat. A través del aparell intueixo una veu ronca, però abans de poder entendre què diu, el xiulet llarg i agut d'un tren tapa les seves paraules...

Escolto durant uns segons... a l'altre banda només se sent una respiració com si algú estès esperant una resposta. Penso que aquesta mateixa situació que a la llum del dia no hagués tingut cap importància, ara en plena nit m'excita inexplicablement. Puc prémer el botó i obrir la porta, o penjar l'auricular i anar-me'n a dormir.

Amb el cor bategant-me al capdamunt del esòfag premo amb suavitat, quasi acariciant-lo, el botó blanc amb una clau dibuixada. Mentre aguanto la respiració escolto el grinyolar de la porta del carrer que s'obre i l'estrèpit que fa al tancar-se ressona amplificat a les meves orelles. M'aparto. En el silenci de la nit se sent només el motor del ascensor pujant. En un llampec de intuïció giro la clau i deixo la porta entreoberta perquè el timbre no desperti la Maria.

Un... dos... tres... quatre segons i sento com s'obren les portes del ascensor i tot seguit unes soles de goma que avancen pel passadís. Em cremen els ulls però no parpellejo, fins que finalment a través de la penombra puc intuir la figura que s'apropa i en el mateix instant un intens i familiar olor a tapioca inunda tota la casa...

*“Quan de la fosca nit salvatge
l'udol dels llops, convocant la lluna,
recorri en calfreds els petits cossos
dels vostres fills, és que tot
torna a començar.”*

(*) “Tot torna a començar”, Mishima.

Primera edició en ePUB i PDF: octubre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

